

Miscellen.

Nonniana.

Interrogationes a particula πόθεν incipientes satis crebro inveniuntur in Nonni carminibus, sive ea particula *ex quo loco* sive *qua de causa* sive quid simile significat, velut Dion. I 118 ἀλλὰ πόθεν μεθέπεις τινὰ παρθένον; XLVI 195 θῆρα πόθεν καλέεις με τὸν υἱέα; Par. Δ 54 τοῦτο πόθεν ζεῖδωρον ἀρυσόμενος ξένον ὕδωρ Αὐτὸς ἔχεις ποτὸν ἄλλο; Ξ 18 μέτρα πόθεν δυνάμεσθα μαθεῖν ἀκίχητα κελεύθου; Interdum imperativus εἰπέ antecedit: VIII 207 εἰπέ, πόθεν, βασιλεία, τεοῖ χλοάουσι παρειαί; XXIII 183 εἰπέ, πόθεν βατὸς ἔσκεν ἐμὸς ῥόος; A 193 εἰπέ, πόθεν νοεῖς με; Z 14 (qui versus sub voce πόθεν in Scheindleri indice desideratur) εἰπέ, πόθεν πριάμεσθα πολυσπερέων χύσιν ἄρτων; Maxima vero copia eorum versuum est, in quibus πόθεν particula verbo quod est οἶδα subiungitur: IV 85, X 96, 97, XXIV 300, XXV 20, XXXI 262, XXXIII 37, 307, XLII 307, XLIV 294, XLVII 373, 414. Itaque quod traditur XLII 194

Ξυνὰ παθῶν, φίλε Βάκχε, τεὰς ὑκτεῖρα μερίμνας
καὶ σὲ πόθεν νίκησεν Ἔρωσ θρασύς; εἰ θέμις εἰπεῖν,
εἰς ἐμὲ καὶ Διόνυσον Ἔρωσ ἐκένωσε φαρέτρην,

i. e. *qui tandem factum est, ut te quoque Cupido vinceret?* non modo nihil habet offensionis, verum etiam mirifice cum Nonni consuetudine dicendi videtur convenire. Neque tamen Arminio Koechly, homini sagacissimo, hi versus placuerunt, qui nimis magno emendandi studio ductus ut multa in Dionysiacis frustra mutavit, ita hoc loco scribendum censuit: καὶ σὲ πόθῳ νίκησεν Ἔρωσ θρασύς. pravam enim vocem πόθεν esse et *totius loci colorem* docere et versum 208 ἀλλὰ πόθου δολίοιο πολύτροπον ἦθος ἐνίψω (v. praef. p. CLXXI). Quae argumentatio refellitur cum illis versibus, quos supra attulimus, tum his vel maxime XLVIII 814 e. q. s.:

Αὔρη ξυνὰ παθοῦσα, κινύρεο καὶ σὺ κορείην·
γαστρὶ δὲ φόρτον ἔχουσα δυηπαθέος τοκετοῖο
τέτλαθί μοι μετὰ λέκτρον ἔχειν καὶ κέντρα λοχείης,
τέτλαθι καὶ βρεφέεσσιν ἀήθεα μαζὸν ὀρέξαι.
καὶ σὺ πόθεν πῖες οἶνον ἐμῆς συλήτορα μίτρης;
καὶ σὺ πόθεν πῖες οἶνον, ἕως πέλες ἔγκυος, Αὔρη;

In versibus Θ 45, 46

ἦ ῥα θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον ἢ ζίφος ἔλκων
αὐτοφόνῳ διὰ γαστρὸς ὀμιλήσειεν ὀλέθρῳ;

i. e. *utrum suspendio perire vult an gladio in ventre defixo voluntariam mortem obibit? cur Scheindler ὀλισθήσειεν legendum suspicetur, non intellego. Nam etsi Λ 205 ὀλισθήσειεν ὀλέθρῳ Nonnus dixit, tamen ne illud quidem, quod libris traditur, ὀμιλήσειεν, cum sermone eius discrepare hi versus testantur: XXII 269 ὕπτιος αὐτοκύλιστος ὀμίλεε γείτονι πότμῳ, XXXVI 212 βλήμενος αὐτοκύλιστος ὀμίλεε γείτονι πότμῳ, Λ 51 ὅτε κείνος ὀμίλεε γείτονι πότμῳ, XXXVIII 210 Ζαγρεὺς σκηπτὸν ἄειρε καὶ ὠμίλησεν ὀλέθρῳ, Λ 130 μὴ φονίῳ νέκυς οὗτος ὀμιλήσειεν ὀλέθρῳ. Ac ne quis miretur verba ζίφος ἔλκειν, quae plerumque valent *gladium destringere*, velut XVII 287 ὡς εἰπὼν ζίφος εἶλκε, μέσῳ δ' ἐνὶ γαστέρι πῆξας Αὐτοφόνῳ βαρύποτμος ἐπεσκίρτησε σιδήρῳ, hic cum verbis διὰ γαστρὸς coniuncta significare *gladium defigere*, similiter Nonnus locutus est XLVIII 734:*

καὶ ζίφος ἠέρταζε, διὰ στέρνοιο δὲ γυμνοῦ
δεξιτερῇ μενάινεν ἀφειδέι φάσγανον ἔλκειν.

Berolini.

H. Tiedke.